

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **VELITAN s. r. o.**
sídlem Jeremiášova 2722/2a, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2017, č. j. 290/2017-110-SDNA/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Předmětem přezkumu v projednávané věci jsou přestupky na úseku silniční dopravy podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě.
- 2. Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 16. 6. 2017, č. j. JMK 86742/2017, konstatoval, že se žalobkyně dopustila 16 přestupků na úseku silniční

dopravy podle § 35 odst. 2 písm. a), b) a h) zákona o silniční dopravě. Konkrétně žalobkyně podle krajského úřadu:

- porušila § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě tím, že jako podnikatelka v silniční dopravě využívala bez platného osvědčení celkem pět řidičů, kteří nebyli občany členského státu Evropského společenství ani dlouhodobě pobývajícími rezidenty; tímto jednáním se dopustila přestupku podle § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě [výrok I. A) rozhodnutí].
 - porušila § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě tím, že jako tuzemský dopravce nezajistila řádné vedení záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku u dvou řidičů; tímto jednáním se dopustila přestupku podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě [výrok I. B) rozhodnutí].
 - porušila § 3 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě tím, že jako tuzemský dopravce nezajistila uschování záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku ve formě dat z digitálního tachografu a paměťové karty řidiče; tímto jednáním se dopustila přestupku podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě [výrok I. C) rozhodnutí].
 - porušila § 3 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě tím, že jako tuzemský dopravce nezajistila řádnou denní dobu odpočinku řidiče Z. N. v celkem 5 případech v rozmezí od 15. 7. 2016 do 8. 9. 2016; tímto jednáním se dopustila přestupku podle § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě [výrok I. D) rozhodnutí].
3. Za výše uvedené přestupky krajský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 34 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. K odvolání žalobkyně žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí změnil výrok č. I. C) prvostupňového rozhodnutí tak, že zastavil řízení pro skutek spočívající v neuschování záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku ve formě dat stažených z tachografu vozidla státní poznávací značky X za období od 0:00 hod. dne 1. 4. 2016 do 1:59 hod. dne 15. 4. 2016. Výrokem II. rozhodl o snížení pokuty na 29 000 Kč a výrokem III. ve zbytku potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě na porušení § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě. Prostřednictvím předmětného ustanovení nelze sankcionovat porušení povinnosti obstarat pro řidiče třetí země osvědčení řidiče dle čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1072/2009. Navíc dva z pěti uvedených řidičů byli v postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů.
6. Nesouhlasila rovněž s tím, že byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě. Žalobkyně činila veškerá možná opatření spočívající v pravidelné kontrole a školení řidičů, aby porušení právních povinností zabránila. Nevydala žádný příkaz, který by řidiče opravňoval k porušování svých povinností. Tím vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat, aby spáchání přestupku zabránila; za dané přestupky proto neodpovídá.

7. Má rovněž za to, že se přestupku spočívajícího v neuschování záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku ve formě dat z digitálního tachografu a paměťové karty řidiče nedopustila. V průběhu správního řízení prokázala, že data řádně stahovala prostřednictvím smluvního partnera, čímž zajistila, aby správní orgány měly záznamy k dispozici.
8. V případě přestupku dle § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě spočívajícího v nezajištění denní doby odpočinku řidiče Z. N. žalovaný nesprávně vyhodnotil záznamová zařízení a paměťovou kartu řidiče. Vždy se jednalo o drobné popojíždění vozidla. Řidič tedy čerpal denní dobu odpočinku řádně.
9. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí ve výroku č. III. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný úvodem svého vyjádření upozornil na nesrozumitelnost petitu. K věci samé pak shrnul, že řidiči žalobkyně pobývali na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Nejsou občany státu Evropské unie ani dlouhodobými rezidenty. V takovém případě bylo možné řidiče využít, pouze pokud by vlastnili osvědčení ve smyslu zákona o silniční dopravě. Uvedení řidiči osvědčením nedisponovali, proto se žalobkyně dopustila porušení povinnosti stanovené § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě, čímž spáchala přestupek podle § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě.
11. Pokud žalobkyně pověřila stahováním dat svého smluvního partnera, nemůže se tím zbavit své povinnosti data uchovat a předložit je správnímu orgánu ke kontrole.
12. Správní orgány se důsledně zabývaly námitkou dodržování denní doby odpočinku u řidiče Z. N. Prokázaly, že řidič v pěti případech stanovenou dobu odpočinku nedodržel. Žalobkyně ke kontrole nepředložila žádné doklady, ze kterých by bylo možno tvrdit odchylky spočívající v „popojíždění“ dovodit.
13. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

14. Při ústním jednání dne 21. 10. 2020 žalobkyně setrvala na své argumentaci uplatněné v žalobě. Dodala, že porušení § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě nelze trestat podle § 35 odst. 2 písm. a) daného zákona. Porušení předmětné povinnosti má být sankcionováno policií při silniční kontrole. Co se týče přestupku spočívajícího v neuschovávání záznamů, odkázala na smlouvu s externí firmou a navrhla provést výslech jejího jednatele Ing. A. K nedodržování bezpečnostních přestávek zmínila, že šlo o drobné popojíždění; nejednalo se o závažné porušení, neboť nedošlo k ohrožení bezpečnosti provozu. Žalovaný navíc nijak nevysvětlil, jak by žalobkyně měla zajistit, aby k porušování zákona o silniční dopravě nedocházelo. Dále navrhla provedení svědecké výpovědi pana D., zaměstnance Krajského úřadu Jihomoravského kraje, který se podílel na kontrole. Navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný se k ústnímu jednání nedostavil.
16. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. Důkazní návrhy žalobkyně (návrhy na provedení výslechu svědka D. a A.) soud zamítl pro nadbytečnost. Měl za to, že

skutečnosti rozhodné pro projednávanou věc byly v průběhu předcházejícího správního řízení zjištěny dostatečně.

V. Posouzení věci soudem

17. Úvodem soud poznamenává, že žalobní návrh (petit) považuje za souladný s požadavky vyplývajícími ze soudního řádu správního [§ 71 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 78 s. ř. s.].
18. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
19. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou porušení § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě [bod V. A) rozsudku]. Poté se zabýval námitkou porušení § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě [bod V. B) rozsudku] a námitkou porušení § 3 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě [bod V. C) rozsudku].

V. A) Námitka porušení § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě

21. Žalobkyně namítla, že § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nelze aplikovat na situace, kdy byl využit řidič ze třetí země bez patřičného osvědčení. Uvedla rovněž, že řidiči Z. M. a A. J. mají status dlouhodobě pobývajících rezidentů.
22. Správní orgány měly za to, že se žalobkyně jako podnikatelka v silniční dopravě dopustila přestupku dle § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě tím, že bez platného osvědčení dle § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě využívala pět řidičů (A. J., S. G., N. G., M. G., Z. M.), kteří nebyli občany členského státu Evropského společenství, ani dlouhodobě pobývajícími rezidenty.
23. Podle § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě *dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který provozuje silniční dopravu bez příslušného povolení.*
24. Z § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě vyplývá, že *při provozování mezinárodní dopravy velkými vozidly určenými k přepravě zvířat nebo věcí lze využít řidiče, který není občanem členského státu nebo rezidentem, pouze na základě osvědčení řidiče podle přímo použitelného předpisu Evropské unie.*
25. Přímo použitelným předpisem je v tomto případě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1072/2009 o společných pravidlech pro přístup na trh mezinárodní silniční nákladní dopravy. Z jeho čl. 3 vyplývá obecná zásada, že *mezinárodní přeprava je prováděna na základě licence Společenství a dále osvědčení řidiče, pokud je řidič státním příslušníkem třetí země.* Osvědčení řidiče vydá členský stát podle čl. 5 nařízení, v daném případě tedy postupuje podle § 33b zákona o silniční dopravě.
26. Z uvedeného vyplývá, že pokud je při provozování mezinárodní přepravy využíván řidič, který není občanem členského státu nebo rezidentem, je možné takového řidiče využívat pouze v případě, má-li platné osvědčení podle přímo použitelného předpisu Evropské unie.
27. Povinnost žádat o osvědčení řidiče dle § 33b zákona o silniční dopravě ostatně ani žalobkyně nerozporuje. Domnívá se však, že skutková podstata přestupku vymezeného v § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nemůže sloužit k trestání dopravců za to, že

provozovali dopravu řidičem, který nebyl držitelem příslušného osvědčení. Soud se však s její úvahou neztotožnil. Přestože je nutné trvat na tom, aby normy správního trestání byly jednoznačné a zpravidla nebyly vykládány extenzivně (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2006, č. j. 5 As 4/2005-92 nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014-22, bod 26), zde k rozšiřujícímu výkladu deliktního jednání nedošlo.

28. Ustanovení § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě totiž hovoří obecně o provozování dopravy bez „příslušného povolení“. Taková skutková podstata dopadá na různá povolení, osvědčení či koncese, která jsou podle zákona o silniční dopravě (či předpisů EU) potřebná k provozování daného druhu dopravy. Příslušným povolením ve smyslu § 35 odst. 2 písm. a) zákona tak je nutno rozumět např. koncesi dle § 4 zákona o silniční dopravě, eurolicenci dle § 33a zákona, ale také osvědčení řidiče dle § 33b zákona o silniční přepravě. Používala-li žalobkyně k provozování mezinárodní přepravy řidiče, kteří nebyli občané členských států ani rezidenty, bylo její povinností obstarat si příslušné povolení, tj. osvědčení dle § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě. Pokud tak neučinila, provozovala silniční dopravu bez příslušného povolení ve smyslu § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě.
29. Argumentace žalobkyně uplatněná při jednání, že porušení povinnosti plynoucí z § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě, má být trestáno při silniční kontrole, není přílehavá. Je pravdou, že policie je oprávněna při silniční kontrole vyžadovat po řidiči předložení osvědčení řidiče podle § 6 odst. 7 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Povinnost řidiče mít u sebe v době řízení vozidla předmětné osvědčení však sleduje jiné cíle než povinnost vyplývající z § 33b odst. 1 zákona o silniční dopravě, která se vztahuje k dopravci, nikoliv k řidiči samotnému.
30. Námitka nenaplnění skutkové podstaty vytýkaného přestupku tak není důvodná.
31. Žalobkyně dále namítla nesprávně zjištěný skutkový stav u řidičů Z. M. a A. J. Jak bylo uvedeno výše, je-li při provozování mezinárodní přepravy využíván řidič, který není občanem členského státu nebo rezidentem, lze ho využívat pouze v případě, má-li platné osvědčení podle přímo použitelného předpisu Evropské unie. Dlouhodobě pobývajícím rezident je pojem vycházející ze směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí. Ministerstvo vnitra podle § 83 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, *přizná cizinci právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu, pokud cizinec splnil ke dni podání žádosti podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území (§ 68), nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek nebo neohrozil bezpečnost státu nebo jiného členského státu Evropské unie a prokázal zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle § 71.* Podle zákona o pobytu cizinců, který provádí směrnici 2003/109/ES, je právní postavení dlouhodobého rezidenta vázáno na povolení k trvalému pobytu nebo na držení modré karty (viz § 83 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo čl. 4 Směrnice Rady 2003/109/ES).
32. Ze správního spisu vyplynulo, že řidič A. J. byl v rozhodné době 14. 4. 2016 až 16. 4. 2016 držitelem povolení k dlouhodobému pobytu v České republice za účelem zaměstnání u žalobkyně. Povolení k dlouhodobému pobytu však, jak bylo vymezeno výše, nezakládá cizinci právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta ve smyslu směrnice Rady 2003/109/ES. Ze správního spisu nevyplývá, že by uvedený řidič postavením rezidenta

disponoval, nebo že by byl držitelem modré karty (viz odpověď Ministerstva vnitra ze dne 31. 1. 2017, č. 1. 9 správního spisu); nejednalo se tedy o dlouhodobě pobývacího rezidenta ve smyslu § 83 zákona o pobytu cizinců. Totožná situace je i u řidiče Z. M. Uvádí-li žalobkyně, že uvedený řidič byl dlouhodobě pobývacím rezidentem na základě povolení k dlouhodobému pobytu, je nutné zopakovat, že povolení k dlouhodobému pobytu negarantuje cizinci postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta. Argumentace o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu tak neobstojí.

33. Námitka tedy není důvodná.

V. B) Námitka porušení § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě

34. Žalobkyně dále tvrdila, že své zaměstnance pravidelně kontrolovala, školila a dbala na to, aby jejich jednání nebylo v rozporu se zákonem. Měla za to, že tím vynaložila veškeré možné úsilí, které je možné po ní rozumně požadovat, aby protiprávnímu jednání zabránila.
35. Podle správních orgánů žalobkyně porušila § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 34 odst. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014 o tachografech v silniční dopravě tím, že jako tuzemský dopravce nezajistila řádné vedení záznamu o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, neboť řidiči S. G. a N. G. nezapsali do digitálního tachografu symboly zemí, kde začínala a končila jejich pracovní doba. Tímto jednáním žalobkyně spáchala přestupek podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě.
36. Z § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě vyplývá, že *dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 3 odst. 2 nebo 3 nebo s § 27 nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo nezajistí jeho řádné vedení, pokud je povinen jej vést, nebo tento záznam neuschová po stanovenou dobu.*
37. Judikatura Nejvyššího správního soudu považovala odpovědnost dopravce za přestupky podle § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě spočívající v nezajištění splnění určité povinnosti za odpovědnost za výsledek bez možnosti liberace. V rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2004-59, k tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl výkladem slova „zajistit“, definujícího povinnost dopravce, jejímž porušením je naplněna skutková podstata přestupku podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě. Zákon o silniční dopravě v době spáchání přestupku i v době rozhodování správního orgánu I. stupně neobsahoval žádné liberační důvody.
38. Nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dne 1. 7. 2017 došlo ke zrušení dosavadní dvojkolejnosti správního trestání a pro právnické osoby byla zavedena obecná možnost zprostit se odpovědnosti za přestupek (viz § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky).
39. S účinností od 4. 10. 2017 však byla do zákona o silniční dopravě vložena nová právní úprava, podle které se právnická a podnikající fyzická osoba odpovědnosti za přestupek podle § 34f odst. 1 písm. a), b), d) a f) až n), § 35 odst. 1 písm. b) a m), § 35 odst. 2 písm. b), h) a y) a § 35 odst. 4 nemůže zprostit (§ 36 zákona o silniční dopravě).
40. Z výše uvedeného přehledu vyplývá, že v době od 1. 7. do 3. 10. 2017 (tj. v době odvolacího řízení) se na přestupky podle § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě aplikovala

obecná právní úprava zákona o odpovědnosti za přestupky, která byla v otázce možnosti liberace pro žalobkyni příznivější než nyní platná úprava; v dané době platila obecná možnost liberace plynoucí z § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky.

41. Žalovaný se možností liberace zabýval na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu však uvedl, že poučením zaměstnanců o nutnosti plnění zákonných povinností se žalobkyně nemůže zprostit odpovědnosti za přestupek. Dodal, že ani ze spisové dokumentace nevyplývá, že by se žalobkyně svým jednáním zprostita odpovědnosti za spáchané přestupky.
42. Se závěry žalovaného se soud ztotožňuje. Poukazuje především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27 (z něž vycházel i žalovaný v napadeném rozhodnutí), ve kterém bylo vysloveno, že pravidelné provádění školení řidičů nelze hodnotit jako okolnost, která by přestupce zbavovala odpovědnosti za správní delikt (zde správní delikt spočívající v provozování přetíženého vozidla). Školení řidičů by mělo být povinným minimem zaměstnavatele. Samotné provádění školení řidičů nemůže být jediným opatřením, které dopravce učiní pro zajištění dodržování zákonných povinností. Doložení splnění povinností tím, že řidič byl ze strany zaměstnavatele poučen a byl povinen dodržovat platné právní předpisy, tedy nepostačuje ke zproštění odpovědnosti za správní delikt (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 2 As 265/2019-30). Navíc tvrzení žalobkyně, že pravidelně své zaměstnance kontrolovala a školila, nevyplývá ze správního spisu ani z projednávané žaloby. Byla to přitom právě žalobkyně, nikoliv žalovaný, koho tížilo důkazní břemeno ohledně prokázání, že došlo k vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalobkyně se svojí argumentací zůstala pouze v rovině tvrzení, aniž by konání pravidelných školení řidičů prokázala. Je však nutno doplnit, že ani pokud by tvrzení žalobkyně byla prokázána, nemohla by tato argumentace v souladu s výše citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu vést ke zbavení odpovědnosti žalobkyně za spáchaný přestupek.
43. Právnícká osoba zásadně odpovídá za porušení právních povinností jednáním osob, které používá k výkonu své činnosti; odpovědnost za správní delikt spáchaný při výkonu činnosti právnícké osoby lze vyloučit pouze ve výjimečných případech. Bude se jednat zejména o situace, kdy je porušení právních povinností důsledkem vzniku nepředvídatelných okolností. Taková situace v případě žalobkyně nenastala. Není jím ani skutečnost, že porušení právních povinností se dopustili jen dva zaměstnanci žalobkyně.
44. Pokud žalobkyně při jednání uváděla, že žalovaný jí neposkytl žádný návod, jak splnění zákonných povinností zajistit, lze jen obecně konstatovat, že k tomu ani žalovaný nebyl povinen. Je věcí žalobkyně, aby vhodnými interními mechanismy v rámci výkonu své podnikatelské činnosti nastavila zajištění plnění zákonných povinností.
45. Námitka proto není důvodná.

V. C) Námitka porušení § 3 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě

46. Žalobkyně dále tvrdila, že v průběhu správního řízení prokázala, že data řádně stahovala prostřednictvím renomované firmy a zajistila, aby požadované údaje měl správní orgán k dispozici. Domnívala se rovněž, že byly nesprávně vyhodnoceny skutečnosti vyplývající

ze záznamových zařízení ve vozidle a paměťové karty řidiče N. K přerušení denní doby odpočinku došlo vždy pouze v důsledku popojetí vozidla, které se následně zastavilo; řidič tedy zákonnou pauzu dočerpál.

47. Podle správních orgánů žalobkyně porušila § 3 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě tím, že jako tuzemský dopravce nezajistila ke dni 19. 12. 2016 uschování záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku ve formě dat z paměťové karty řidiče v celkem třech případech (M. G., B. B., D. P) za období 1. 4. 2016 až 15. 4. 2016. Další porušení § 3 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě shledaly správní orgány v tom, že žalobkyně nezajistila, aby řidič vozidla Z. N. měl denní dobu odpočinku odpovídající čl. 4 písm. g) nařízení č. 561/2006. Tím se dopustila přestupku podle § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě.
48. Z § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě vyplývá, že *dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který nezajistí dodržování stanovené doby řízení vozidla, bezpečnostních přestávek a doby odpočinku při práci řidičů.*
49. Podle § 3 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě *je tuzemský dopravce provozující silniční dopravu velkými vozidly povinen uchovat záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo Sbírce mezinárodních smluv a uchovat záznam a doklad o nákladu po dobu 1 roku od ukončení přepravy.*
50. Přímo použitelným předpisem Evropské unie je v daném případě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 561/2006 ze dne 15. 3. 2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy. Povinnost uvedená v zákoně o silniční dopravě vyplývá z čl. 10 odst. 5 nařízení č. 561/2006 ve spojení s čl. 1 odst. 3 a 4 nařízení č. 581/2010.
51. Zákon o silniční dopravě a přímo použitelné předpisy Evropské unie po dopravci a řidiči požadují zaznamenávat doby řízení, bezpečnostní přestávky a doby odpočinku nejen na kartu řidiče, ale i v paměti digitálního tachografu a tato data pravidelně stahovat a uchovávat za účelem kontrol a jejich porovnání. Pouze z úplných dat stažených z tachografu vozidel a karet řidičů lze v provozovně dopravce zjistit, zda řidiči neřídili v kontrolovaném období vozidla vybavená digitálními tachografy bez vložených karet řidičů.
52. Pokud žalobkyně tvrdila, že data stahovala prostřednictvím renomované společnosti, nijak ji to nezabavuje odpovědnosti za splnění povinnosti uvedené v § 3 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě. Je toliko na úvaze žalobkyně, jakým způsobem bude splnění dané povinnosti zajišťovat. I pokud k uschovávání záznamů využije smluvního partnera, za splnění předmětné povinnosti bude odpovídat vždy dopravce, tj. žalobkyně. Přenesením činnosti na smluvního partnera se tak žalobkyně nemohla zbavit své veřejnoprávní povinnosti uschovat a předložit požadované záznamy při kontrole; to však nevylučuje možnost žalobkyně požadovat případnou náhradu škody od svého smluvního partnera v rovině soukromoprávní.
53. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně v rozporu s § 3 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě neuschovala data stažená z karet řidičů B. B., M. G. a D. P. dle čl. 10 odst.

5 nařízení č. 561/2006. K předložení záznamů byla žalobkyně opakovaně vyzvána dne 28. 11. 2016 (protokol o převzetí dokladů ke kontrole, č. 1. 4 správního spisu) a dne 14. 6. 2018 (výzva č. j. JMK 149501/2016 OD, č. 1. 16 správního spisu). Žalobkyně v rámci kontroly záznamy nepředložila (viz protokol o kontrole ze dne 3. 2. 2017, č. j. JMK 19228/2017, č. 1. 10 správního spisu). Závěr správních orgánů o porušení povinnosti vyplývající z § 3 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě byl proto správný.

54. Námitka proto není důvodná.
55. K námitce nesprávného vyhodnocení záznamů o dodržování denních dob odpočinku řidičem N. soud uvádí následující.
56. Z nařízení č. 561/2006 mj. vyplývá, že:
- řidič musí dodržovat denní a týdenní doby odpočinku (čl. 8 odst. 1);
 - v průběhu každých 24 hodin po skončení předchozí denní nebo týdenní doby odpočinku musí mít řidič novou denní dobu odpočinku; pokud je v průběhu 24 hodin doba odpočinku alespoň 9 hodin, ale kratší než 11 hodin, jedná se o tzv. zkrácenou denní dobu odpočinku (čl. 8 odst. 2);
 - řidič může mít mezi dvěma týdenními dobami odpočinku maximálně tři zkrácené denní doby odpočinku (čl. 8 odst. 2).
57. Ze správního spisu, konkrétně z podrobné aktivity řidiče Z. N. ze dne 21. 2. 2018, je zřejmé, že:
- mezi dvěma týdenními dobami odpočinku od 11. 7. 2016 do 16. 7. 2016 čerpal řidič zkrácenou dobu odpočinku více jak 3× (celkem 4×), a to 9:13, 9:13, 9:26, 10:07 hod.;
 - od 7:41 hod. dne 22. 7. 2016 do 7:41 hod. dne 23. 7. 2016 čerpal řidič pouze část denní doby odpočinku v maximální délce 6:35 hod.;
 - od 5:03 dne 17. 8. 2016 do 5:03 dne 18. 8. 2016 čerpal řidič pouze část denní doby odpočinku v maximální délce 8:17 hod.;
 - od 5:02 hod. dne 29. 8. 2016 do 5:02 dne 30. 8. 2016 čerpal řidič pouze část denní doby odpočinku v maximální délce 4:44 hod.;
 - od 5:18 hod. dne 7. 9. 2016 do 5:18 hod. dne 8. 9. 2016 čerpal řidič pouze část denní doby odpočinku v maximální délce 7:11 hod.
58. Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že např. v době od 5:02 hod. dne 29. 8. 2016 do 5:02 hod. dne 30. 8. 2016 čerpal řidič denní dobu odpočinku v délce více jak 11 hodin a to od 17:45 dne 29. 8. 2016 do 5:02 dne 30. 8. 2016, ovšem s krátkým „popojížděním“. V době přestávky je zaznamenána doba řízení dvakrát, a to v délce 6 minut a 7 minut. Denní doba odpočinku proto nebyla nepřerušovaná, jak je vyžadováno nařízením č. 561/2006.
59. Podle čl. 12 nařízení č. 561/2006 *se řidič může odchýlit od článků 6 až 9 pouze v míře nezbytné pro dojetí na vhodné místo zastávky tak, aby zajistil bezpečnost osob, vozidla, které řídí, nebo jeho nákladu, pokud neohrozí bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Řidič uvede důvod odchylky ručně na záznamovém listu záznamového zařízení, na výtisku ze záznamového zařízení nebo ve svém pracovním plánu nejpozději po dojetí na vhodné místo zastávky.*

60. Jak správně uváděl žalovaný, čl. 12 nařízení č. 561/2006 umožňuje řidiči odchýlit se od článků 6 až 9 nařízení pouze v míře nezbytné pro dojetí na vhodné místo zastávky tak, aby zajistil bezpečnost osob, vozidla, které řídí, nebo jeho nákladu. V takovém případě však byl řidič povinen uvést důvod odchylky ručně na záznamovém listu záznamového zařízení, na výtisku ze záznamového zařízení nebo ve svém pracovním plánu nejpozději po dojetí na vhodné místo zastávky. To však v daném případě učiněno nebylo. Žalobkyně v rámci kontroly ani v řízení před soudem nepředložila žádné doklady, ze kterých by bylo možno zjistit, že by řidič uplatnil odchylku ve smyslu čl. 12 nařízení, ani z jakého důvodu. K nepodloženým tvrzením žalobkyně o nutnosti „popojíždění“ tak nebylo možné přihlídnout.
61. K námitce, že žalobkyně činila veškerá rozumná opatření, která je po ní možno vyžadovat, aby zaměstnanci žalobkyně řádně čerpali denní doby odpočinku, odkazuje soud na argumentaci obsaženou v bodech 42 až 44 výše. I v tomto případě je nutno konstatovat, že žalobkyně svá tvrzení neprokázala, nicméně ani pokud by tomu tak bylo, nemohly by tvrzené skutečnosti odpovědnost žalobkyně za vytýkané jednání vyloučit.
62. Námitka tedy není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

63. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
64. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

III. Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. října 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu